

6. tammikuuta

Maailma odottaa...

Aba Salam

Aba Salam* on kotoisin islamilaisesta maasta. Isän kuoltua hän työskenteli ahkerasti auttaakseen äitiään. Sitten hän meni valtion yliopistoon opiskelemaan rakennustekniikkaa.

Yliopistossa hän tutustui nuoreen kristittyyn mieheen ja kiinnostui kristinuskosta. Ystävä kutsui hänet kirkkonsa jumalanpalvelukseen. Aba Salam pani merkille kristittyjen iloisuuden ja tyyneyden. Mutta heidän rukouksensa ällistyttivät hänet. Muslimit peseytyvät rituaalisesti ennen rukousta. Lisäksi he rukoilevat arabiaksi yhteen ääneen. Nämä kristityt kuitenkin rukoilivat aivan kuin olisivat puhuneet samassa huoneessa olevalle ystävälle. "Rukoilevatko kristityt aina tällä tavoin? Aba Salam kysyi ystävältään.

"Kyllä", poika kuiskasi. Aba Salam oli ihmeissään. Kristityt voivat rukoilla kaikkialla – autossa, lentokoneessa, vieläpä kylpyhuoneessa! Jeesukselle voi puhua kuin ystävälle.

Aba Salam sai pastorilta Uuden testamentin ja luki sen läpi useita kertoja. Joka kerta hän oppi uusia asioita Jumalasta.

Olen löytänyt hänet!

Lomalla Aba Salam meni kotiin äidin luo ja luki siellä Raamattua. Hän palasi yliopistoon täynnä iloa. Hänen ystävänsä pani sen merkille ja kysyi, mitä oli tapahtunut. "Olen uusi ihminen", Aba Salam vastasi. "Olen ottanut Jeesuksen Vapahtajakseni!"

Myös äiti oli pannut merkille poikansa iloisuuden ja kysynyt sen syytä. "Olen löytänyt Jeesuksen Kristuksen!" Aba Salam vastasi. Äiti ei ollut vihainen vaan iloinen, sillä hänkin uskoi Jumalaan. He keskustelivat uskonnosta tuntikausia, ja äiti otti Aba Salamin esittämät totuudet vastaan.

Aba Salam siirtyi kotinsa lähellä olevaan oppilaitokseen. Siellä hän tutustui uuteen kristittyjen ryhmään. Yksi nuorista kysyi: "Oletko saanut Pyhän Hengen?"

Aba Salam kysyi epävarmasti: "Mitä sinä sillä tarkoitat?"

"Osaatko puhua kielillä?"

Sitten Aba Salam kysyi ystävältään: "Kun sinä rukoilet tuolla vieraalla kielellä, mitä sinä sanot?" Poika tunnusti, ettei hän tiennyt.

Aba Salam oli hämmentynyt. Hän rukoili: "Herra, missä olen tehnyt väärin, kun en osaa rukoilla tuolla vieraalla kielellä? Eikö Pyhä Henki johdakaan elämäni? Näytä, mitä minun pitää tehdä."

Lopulta hän lakkasi käymästä jumalanpalveluksissa. Hänen ystävänsä ihmetteli sitä.

"Minun isäni käy toisen kirkon jumalanpalveluksissa", ystävä kertoi. "Hän on adventisti. Voin esitellä sinut hänelle, jos haluat."

Aba Salam meni tapaamaan ystävänsä isää ja kuunteli kiinnostuneesti, kun tämä kertoi uskostaan. Hän vieraili adventtikirkossa ja aloitti raamattukurssin. Häntä miellytti se, että aina kun hän esitti kysymyksen, pastori tai hänen ystävänsä isä etsi vastauksen Raamatusta.

Unelman toteutuminen lykkääntyy

Aba Salam halusi liittyä adventtikirkkoon, mutta pastori selitti, että se olisi liian vaarallista. Jos muslimi kääntyy kristityksi, sekä pastori että käännynnäinen voidaan tappaa ja kirkko suljetaan. Hänen olisi pakko odottaa sopivaa hetkeä.

Aba Salam halusi työskennellä kokopäiväisesti Jumalan palveluksessa ja päätti lähteä opiskelemaan ulkomaille. Lopulta hän sai viisumin, ja kahden viikon kuluttua hän oli matkalla uuteen kouluun.

Perillä hän meni heti tapaamaan koulun kappalaista ja sanoi: "Minä olen Aba Salam. Haluan kasteelle." Kappalainen yllättyi ja sanoi edessään seisovalle nuorelle miehelle, että tämän pitäisi ensin tutkia Raamattua.

Aba Salam vastasi: "Olen odottanut kasteelle pääsyä kolme vuotta. Olen tutkinut Raamattua kotimaassani. Olen valmis vastaamaan kaikkiin kysymyksiin."

Kappalainen esitti useita kysymyksiä ja sanoi sitten hymyillen: "Olet tosiaan valmis." Seuraavana sapattina Aba Salam kastettiin.

Kastetilaisuudessa Aba Salam todisti: "Haluan tehdä työtä Jumalan hyväksi. Olen valmis seuraamaan häntä minne tahansa."

*Turvallisuuden vuoksi valittu salanimi.

13. tammikuuta

Paljonko sinulla on uskoa?

Charlotte Ishkanian

Joka päivä tuhannet ihmiset panevat uskonsa ja omaisuutensa likoon erilaisiin liiketoimiin, maakauppoihin ja muihin "varmoinhin" sijoituksiin. Monet heistä menettävät rahansa huijareille, joiden ainoana tavoitteena on viedä mahdollisimman monilta mahdollisimman paljon rahaa.

Näinä päivinä vaatii paljon uskoa sijoittaa johonkin, josta tietää vain vähän. Riskisijoittajia pidetään usein hulluina. Uskallatko sinä sijoittaa hulluksi leimautumisen uhalla tarjoukseen, joka kuulostaa liian hyvältä ollakseen totta?

Ennen kuin vastaat, pohdi seuraavaa. Olisitko valmis sijoittamaan kovalla työllä ansaitsemasi säästöt auttaaksesi tuntematonta henkilöä perustamaan timanttikaivoksen toiselle puolelle maailmaa? Uskaltaisitko sijoittaa elinikäiset säästösi sellaiseen hankkeeseen ilman minkäänlaisia takuita?

Erilainen timantti

Entä jos timantit ovatkin sieluja, jotka etsivät Jumalan valtakuntaa? Oletko valmis sijoittamaan suuren summan, jopa tekemään todellisen uhrin tällaisen "timanttikaivoksen" perustamiseksi toiselle puolelle maailmaa, vieläpä sellaiseen maahan, jonka nimi täytyy pitää salassa?

Riittääkö sinulle tieto, että sijoituksesi *kenties* tuottaa tuloksia? Onko sinulla niin paljon uskoa, että rohkenet sijoittaa Jumalan "timanttikaivoksiin" Afrikassa tai Aasiassa tai Indonesiassa, vaikka alueen väestön enemmistö vastustaisi avoimesti kristinuskkoa?

Paljonko sinulla on uskoa?

Vuosineljänneksen viimeisen sapatin uhrilahja mittaa uskosi määrän. Neljäkymmentä prosenttia siitä säästetään "harvinaisen tilaisuuden" hyödyntämiseen maassa, joka tällä hetkellä saattaa vaikuttaa suljetulta. Evankeliumille avautuu odottamattomia tilaisuuksia eri puolilla maailmaa. Tällaiset tilaisuudet voivat mennä ohi niin nopeasti, ettei meillä ole aikaa kerätä rahaa perinteisten lähetystyöntekijöiden lähettämiseksi alueelle.

Menneisyys opettaa

Muistatko, kun Berliinin muuri murtui ja kommunismi romahti Itä-Euroopassa? Muistako innostuksen, joka täytti sydämesi kuullessasi evankeliumin leviämisestä ja suurista kasteista näissä maissa? Kantoivatko uhrilahjasi runsaan sadon? Kyllä!

Yhtä jännittäviä ja yhtä lupaavia tilaisuuksia avautuu eri puolilla maailmaa, ja kirkon on oltava valmiina niiden varalta.

Vaikka Kiina on yhä suljettu evankeliumilta, työ kasvaa siellä kaikessa hiljaisuudessa. Kun Kiinan ovet avautuvat, onko meillä riittävästi varoja työn tarpeisiin? Meidän on valmistauduttava jo nyt sijoittamalla varoja sitä luvattua päivää varten, jolloin Kiinan ovet avautuvat.

Päiväntasaajan pohjoispuolella sijaitseva 10. ja 40. leveyspiirin välinen alue, jota kutsumme 10/40-ikkunaksi, tarjoaa valtavan haasteen. Alue ulottuu Länsi-Afrikasta Lähi-idän yli Aasiaan, ja tällä hetkellä sen väestöstä alle prosentti on kristittyjä, ja vain yksi kymmenestä tuhannesta on adventisti. Eräänä päivänä tämäkin alue avaa ovensa Kristuksen evankeliumille, aivan kuten kommunistinenkin maailma avasi. Meidän täytyy olla valmiina.

Jo nyt eräissä Afrikan islamilaisissa maissa näkyy merkkejä avautumisesta evankeliumille. Esimerkiksi moniin Tsadin kyliin on kutsuttu adventisteja perustamaan kouluja, klinikoita ja kirkkoja. Ovi on nyt auki. Mutta miten kauan?

Intian pohjoisrajalla sijaitseva Bhutan pysyy suljettuna evankeliumille. Missio Maailman pioneerit työskentelevät kuitenkin lähellä rajaa johtaakseen bhutanilaisia Kristuksen luo. Toivottavasti muutamat heistä palaavat omaan maahansa ja vievät evankeliumin mukanaan.

Monilla alueilla eri puolilla maailmaa työtä joudutaan tekemään kaikessa hiljaisuudessa, jopa salaa, koska hallitukset suhtautuvat kristinuskoon avoimen vihamielisesti. Jumalan työ menee kuitenkin eteenpäin. Oletko sinä valmis tukemaan työtä maassa, jonka nimeä et edes tiedä?

Jumalalla on tuhansia keinoja viedä rakkauden ja pelastuksen sanoma maailmaan. Hän voisi lähettää kosmisia salamoita piirtämään taivaalle Jeesuksen Kristuksen nimen. Hän voisi lähettää miljoonia enkeleitä julistamaan totuutta kokonaisille kansakunnille. Sen sijaan hän on valinnut työtovereikseen meidät. Hän kehottaa meitä kasvamaan uskossa ja viemään työn loppuun.

20. tammikuuta

Vihan täyttämä elämä

Fred Cave

Vartuin Etelä-Afrikassa rotuerottelun aikakaudella. Koulussa meidät opetettiin vihaamaan, ja minä opin läksyni hyvin -- niin hyvin, että minut lähetettiin poliisiopistoon. Valmistuttuani ryhdyin keräämään tietoja mustien järjestöistä valtion laskuun.

Opin murtautumaan toimistoihin, varastamaan autoja, salakuuntelemaan puhelimia, vakoilemaan ihmisiä ja tappelemaan. Uskoin tekeväni oikein.

Uusi työ

Kun rotuerottelu lakkautettiin, jäin työttömäksi. Soluttautujana ja ilmiantajana oppimilleni taidoille oli kysyntää ainoastaan alamaailmassa. Siirryin rikollisjärjestön palvelukseen, varastin, kuljetin huumeita, tein kaikkea mistä sai rahaa.

Ansaitsin hyvin. Minulla oli iso talo, useita autoja ja kävin kalliilla lomamatkoilla. En kaivannut Jumalaa. Revin äitini kirjeet, jos niissä oli hengellisiä neuvoja.

Myös veljeni liittyivät rikollisjärjestöön, mutta kokemattomina he jäivät pian kiinni. Järjestö pelkäsi, että pettäisin sen pelastaakseni veljeni, ja niin jäin taas työttömäksi. Melkein yhdessä yössä menetimme kaiken.

Minua uhkailtiin, ja niin lähetin perheeni turvaan vaimoni vanhempien luo. Poliisit tekivät heidän taloonsa ratsian, ja minä pelästyin todella.

“Sinä olet pahassa pulassa”, vaimoni Corinne sanoi minulle. “Nyt sinun täytyy pyytää apua Jumalalta.”

Polvistuimme yhdessä ja rukoilin: “Herra, en tunne sinua. En edes tiedä, oletko olemassa. Mutta jos suojelet perhettäni ja järjestät veljeni ulos vankilasta, ryhdyn etsimään sinua.” Nousin ylös ja unohdin rukoukseni nopeasti.

Äiti kuuli, että veljeni oli pidätetty, ja maksoi takuut. Jälkeenpäin sanoin Corinnelle: “Ei Jumala vapauttanut veljiäni, vaan me teimme sen itse! Sopimuksemme Jumalan kanssa on siis purkautunut.”

Päätin varastaa veljiäni vastaan kerätyt todisteet, mutta ennen kuin ehdin tehdä mitään, asianajajani soitti ja kertoi, että veljiäni vastaan nostetut syytteet oli peruttu. Olimme molemmat ällistyneitä.

Käännekohta

Lähdin veljiäni kanssa baariin juhlimaan. Siellä muistin Jumalalle antamani lupauksen. Jumala oli vapauttanut veljeni; nyt minun oli tehtävä oma osani. Laskin lasini pöydälle ja poistuin baarista. Menin kotiin ja sanoin Corinnelle: “Hae Raamattu.” Hän teki niin, ja minä aloin lukea. Työttömänä minulla oli paljon aikaa lukemiseen. Ilmestyskirjan profetiat kiehtoivat ja pelottivat minua.

Corinne kuuli kaupungissa järjestettävästä profetiaseminaarista. Seuraava kokous oli sunnuntaina. Olin lukenut sapatista ja ajattelin, että en menisi sunnuntaina mihinkään kokoukseen. Corinnen pyynnöstä kuitenkin suostuin. Jumala puhutteli minua saarnan välityksellä, ja päätimme käydä kaikissa kokouksissa.

Perjantaina emme ehtineet käydä ruokaostoksilla ennen kokousta, ja päätimme mennä kauppaan kokouksen jälkeen. Sinä iltana käsiteltiin sapatia, ja pastorin puhe teki minuun syvän vaikutuksen. Kun lähdimme kokouksesta kotiin, yksi lapsista muistutti, ettei meillä ollut ruokaa. Corinne halusi käydä ostamassa jotakin, mutta minä kielsin. Olihan nyt sapatia.

Corinnen ystävä tuli paikalle, ja Corinne kysyi häneltä: “Emmekö tosiaan saa ostaa ruokaa sapatina? Meillä ei ole kotona mitään.”

Nainen nauroi. “Hassua”, hän sanoi. “Ostin tänään ylimääräistä ruokaa, jota en tarvitse. Jumala varmaan tiesi, että te tarvitsette sitä.” Hän kutsui meidät kotiinsa ja antoi meille kokonaisen korillisen ruokaa. Jumala osoitti pitävänsä meistä huolen, jos vain luotamme häneen ja noudatamme hänen tahtoaan.

Sapatin vuoksi jouduimme luopumaan työstämme. Meillä ei ollut rahaa vuokraan, mutta Jumala järjesti meille talon, josta ei tarvinnut maksaa vuokraa. Kokoussarjan lopussa meidät kastettiin.

Jumala pitää huolen

Ilman työtä meillä ei ollut rahaa ruokaan. Seurakuntalaiset auttoivat meitä. Kun automme hajosi, joku lainasi rahaa. Kun jouduimme muuttamaan, Jumala järjesti meille uuden asunnon.

Nyt asumme maatilalla, sillä haluamme pitää lapsemme erossa huumeista ja alkoholista. Opetamme heidät hoitamaan eläimiä ja viljelemään maata sekä rakastamaan Jumalaa.

Useimmat vanhoista ystäväistäni ovat joko haudassa tai vankilassa. Mutta minulle Jumala on antanut uuden elämän Kristuksessa. Olen päässyt eroon rikollisesta elämästä ja pelosta ja vihasta, joka alunperin johti minut rikoksen teille. Ihmiset eivät enää ole minulle mustia tai valkoisia; näen jokaisessa heistä Jeesuksen.

27. tammikuuta

Kuolemaan tuomitun uusi elämä

Sipho Matsebula

“Boysie haluaa tavata sinut”, vanginvartija sanoi astuessani sisään. Minä ja ystäväni Innocent käymme sapattisin eräässä Swazimaan vankilassa pitämässä jumalanpalveluksia ja raamatuntutkisteluita.

Boysie odotti kuolemantuomion täytäntöönpanoa eikä päässyt muiden vankien kanssa yhteiseen jumalanpalvelukseen. Hän ei ollut aikaisemmin kutsunut minua luokseen, ja ihmettelin, mitä asiaa hänellä oli. Halusiko hän apua tuomionsa muuttamiseen? Vai halusiko hän kuulla Jeesuksesta?

Vartija saattoi minut Boysien sellille käytävän päähän. Tervehdin Boysieta kalterien takaa. Pian tajusin, että hän oli kuunnellut saarnojamme sellistään jo pitkään. Hän kertoi antaneensa sydämensä Jumalalle. Keskustelun aikana Boysie avautui.

“Olen täällä, koska olen murhannut erään ihmisen”, hän tunnusti. Hämmästyin, sillä useimmat vangit vakuuttivat viattomuuttaan. Hän jatkoi: “Toimin huumekauppiaana ennen kuin jouduin vankilaan, ja olen myynyt marihuanaa myös täällä muutamien vartijoiden avulla. Ansaitsin melkoisesti rahaa. Mutta kuultuani Jumalan sanaa lopetin huumeiden myynnin.”

Boysien todistus kosketti minua syvästi. Kerroin hänelle, että Jumala toimii hänen elämässään ja että hänen pitäisi jatkuvasti kuunnella Jumalan ääntä. Annoin hänelle Raamatun tutkisteluoppaan luettavaksi ja lupasin palata keskustelemaan hänen kanssaan viikon kuluttua.

Epätavallinen pyyntö

Boysien selliosastossa asuu yhdeksän muuta vankia. Heidät kaikki on tuomittu kuolemaan rikoksistaan. Turvallisuussyistä heitä ei päästetä selleistään yhteiseen jumalanpalvelukseen. Kun Ignatius ja minä saarnaamme heille, emme näe heidän kasvojaan. Puheen jälkeen käymme jokaisella sellillä tervehtimässä ja rohkaisemassa vankeja. Muutamia viikkoja ensimmäisen tapaamisemme jälkeen Boysie esitti epätavallisen pyynnön.

“Haluan kirjoittaa kirjeen tappamani miehen perheelle”, hän sanoi. “Haluan pyytää anteeksi tekoani.” Sitten hän kysyi, voisinko rukoilla hänen kanssaan, että hän löytäisi oikeat sanat saadakseen perheen vakuuttuneeksi vilpittömyydestään.

Rukoilimme, ja seuraavalla viikolla Boysie kirjoitti kirjeen. Sapattina hän luki sen minulle. Hänellä ei ollut aavistustakaan, miten perhe suhtautuisi. Rukoilimme asian puolesta ja panimme kirjeen postiin.

Useita viikkoja myöhemmin Boysie tervehti minua iloisesti ja näytti kirjeen, jonka hän oli saanut surmatun miehen perheeltä. He halusivat tulla vankilaan tapaamaan häntä. Tapaamista ryhdyttiin järjestämään, mutta kun vankilan viranomaiset kuulivat, että tulijoita oli kolmekymmentä, he kieltäytyivät ottamasta vastaan niin suurta joukkoa. Lopulta he antoivat kolmen perheenjäsenen tulla tapaamaan Boysieta.

Sovittuna päivänä Boysie tapasi perheenjäsenet vierailuhuoneessa. Hän tunnusti tappaneensa heidän rakkaansa. Hän kertoi katuransa syvästi tekoaan ja sanoi pyytäneensä sitä anteeksi Jumalalta. Nyt hän kysyi, voisiko myös perhe antaa hänelle anteeksi. He keskustelivat pitkään, ja vierailun jälkeen Boysiella oli varmuus sekä Jumalan että perheen anteeksiannosta.

Maanalainen verkosto

Kun Boysie lakkasi myymästä vangeille huumeita, nämä halusivat tietää, mitä oli tapahtunut. Huumeiden myyntiä varten perustamansa verkoston välityksellä Boysie kertoi uskostaan muille vangeille. Hänen uskonsa kasvaa jatkuvasti hänen tutkiessaan Raamattua ja soveltaessaan sitä elämäänsä.

Kuolemaan tuomitut vangit pääsevät vain harvoin ulos pihalle. Viidentoista minuutin ulkoiluhetkien aikana Boysie kertoo muille vangeille Jumalasta ja rukoilee heidän kanssaan.

Vaikka Boysie odottaa vankilassa teloitustaan, hän on löytänyt vapauden. Tästä Jumalan antamasta vapaudesta hän todistaa miehille, joilla ei juuri ole toivoa päästä pois vankilasta.

Kerro veljelleni

Eräänä päivänä Boysie esitti minulle pyynnön: “Ole kiltti ja ota yhteyttä nuorempaan veljeeni. Puhu hänelle Jumalasta. Hän tarvitsee Jeesusta!” Innocent ja minä menimme Boysien veljen luo ja kerroimme hänelle, mitä Boysie oli sanonut. Nyt veli on ilmaissut kiinnostuksensa raamatuntutkisteluihin.

3. helmikuuta

Uskon tuli

Elias Swartbooi

Elias pysähtyi tielle kuuntelemaan. Mistä tuo ihana laulu kuuluu? hän ihmetteli. Vaikka ei ollut sunnuntai,

jotkut lauloivat selvästikin ylistystä Jumalalle. Hän seurasi ääntä kulman taakse ja näki suuren joukon ihmisiä, jotka olivat kerääntyneet pikkuisen adventtikirkon ulkopuolelle. Hän pysähtyi kuuntelemaan. Laulun loputtua edessä olevalle valkokankaalle ilmestyi videokuva, ja saarna alkoi. Puhe oli niin vakuuttava, että Elias unohti katsovansa videokuvaa. Kokouksen jälkeen Elias käveli kotiin pohtien kuulemaansa.

Elias oli pienen protestanttisen seurakunnan pastori Pohjois-Namibiassa, ja uskonnollisen ohjelman lähettäminen satelliitin välityksellä kiehtoi häntä. Näin saavutettiin yhdellä kertaa tuhansia ihmisiä! Elias päätti palata seuraavana iltana kuulemaan lisää.

Elias kävi sillä viikolla jokaisessa kokouksessa. Neljännessä tilaisuudesta hän kuitenkin poistui vihaisena ja pettyneenä. Sananjulistaja oli sanonut, että lauantai on sapatti. Miten koko maailma voisi olla väärässä? Elias ajatteli. Tämä pastori on takuulla erehtynyt. Elias päätti olla enää menemättä kokouksiin.

Talo oli hiljainen Eliaksen käydessä levolle, mutta hän ei saanut unta. Maatessaan vuoteellaan hän kuuli hiljaisen äänen sanovan: "Älä jää pois kokouksista. Kuuntele, mitä saarnaajalla on sanottavana." Elias yritti torjua ajatuksen, mutta turhaan. Seuraavana päivänä hän päätti palata kokouksiin.

Vaikeita valintoja

Jokin aika sitten Eliaksen vaimo oli jättänyt hänet, ja Elias oli yksinäinen. Kun hän sinä iltana meni kokoukseen, hänet lausuttiin lämpimästi tervetulleeksi, ja hän tunsi kuuluvansa joukkoon.

Elias jatkoi kokouksissa käymistä. Hän oli kuullut seitsemännen päivän adventisteista aikaisemmin, mutta hän oli pitänyt heitä lahkona, joka ei seurannut Raamattua. Kuunnellessaan nyt saarnoja hän vakuuttui, että puhuja julisti Raamatun totuutta. "Sapatti on todella Jumalan pyhä päivä", hän ajatteli mielessään. "Minun täytyy seurata tätä totuutta. Mutta miten? Olen sunnuntaita viettävän seurakunnan pastori."

Sinä iltana saarnaaja kertoi, miten Martti Luther oli jättänyt isiensä kirkon ja kotimaansa seuratakseen Raamatun totuutta. Elias päätti seurata Lutherin esimerkkiä. Se ei kuitenkaan olisi helppoa. Hän halusi liittyä adventtikirkkoon, koska tiesi sen opetuksen oikeaksi, mutta hän ajatteli perhettään, vanhempiaan, ystäviään ja sunnuntaita viettävää seurakuntaansa. Miten hänen päätöksensä vaikuttaisi heihin? Ymmärtäisivätkö he hänen valintansa? Seuraisivatko he hänen esimerkkiään? Vai pilkkaisivatko he häntä?

Taaskaan Elias ei osannut nukkua. Hän rukoili tuntikausia mutta ei saanut mielenrauhaa. Lopulta kello kuudelta seuraavana aamuna hän teki ratkaisunsa. Hän kutsui seurakuntansa koolle ja ilmoitti liittyvänsä toiseen kirkkoon. Seurakuntalaiset olivat järkyttyneitä. Jotkut olivat suorastaan vihaisia. Vain yksi kyseli syytä. Elias yritti selittää, mutta mies ei ymmärtänyt.

Sitten Elias meni kirkkokuntansa päämajaan ja kertoi päätöksestään liittyä adventtikirkkoon. Hänen esimiehensä järkyttyivät ja kieltäytyivät hyväksymästä hänen eronpyyntöään. Elias oli kuitenkin vakuuttunut totuudesta. Paluuta ei ollut.

Jumala avaa ovia

Seuraavat päivät olivat vaikeita ja usein yksinäisiä. Adventtiseurakunnasta tuli kuitenkin hänen uusi perheensä. Kun Elias joutui lähtemään huoneistosta, joka kuului hänen entiselle kirkolleen, adventistit auttoivat häntä löytämään uuden asunnon.

Elias piti pastorin työstä ja halusi jatkaa sitä jos suinkin mahdollista. Hänellä oli kuitenkin paljon opittavaa. Hän ryhtyi vanhemman adventistipastorin apulaiseksi ja lähti tämän kanssa työhön alueelle, jossa ei ennestään ollut adventisteja. Ennen pitkää yhdeksäntoista ihmistä halusi tulla kasteelle.

Etelä-Afrikan unioni tarjoutui lähettämään Eliaksen Helderberg Collegeen opiskelemaan teologiaa, jotta hän voisi valmistua saarnaajaksi. "Haluan viedä opinnot loppuun mahdollisimman nopeasti ja palata Namibiaan", hän sanoo painokkaasti. "Meillä ei ole siellä tarpeeksi pastoreita. Etelä-Namibiassa on paljon kaupunkeja, joissa ei ole lainkaan adventisteja. Haluan mennä sellaiseen kaupunkiin perustamaan seurakunnan."

Elias todistaa jo uudesta uskostaan tuttavilleen. Yksi hänen entiseen kirkkoonsa kuuluvista perheistä on kuunnellut tarkasti hänen selityksiään kääntymyksensä syistä. He esittävät paljon kysymyksiä ja soittavat joskus hänelle Etelä-Afrikkaan kysyäkseen, mitä Raamattu opettaa jostakin asiasta. Muuan pastori tapasi hänet, kun hän valmistautui lähtemään Helderbergiin. Kun Elias kertoi kääntyneensä adventistiksi, pastori esitti paljon kysymyksiä. Ennen kuin he erosivat, pastori sanoi Eliakselle: "Rukoile puolestani." Jokin aika sitten tämän pastorin äidistä tuli adventisti, ja Elias rukoilee, että myös pastori näkisi suuremman valon ja seuraisi sitä.

Vetoamus

Kaupunki, missä Elias ensimmäisen kerran kuuli adventtisanomasta, on nimeltään "Tuli sammuu". Totuuden tulet palavat kuitenkin kirkkaina Pohjois-Namibiassa ja Etelä-Afrikan unionin muissa osissa, ja uskovat tekevät parhaansa, jotta totuus leviäisi kulovalkean tavoin koko alueelle.

Joka vuosi adventtikirkkoon liittyy tuhansia uusia jäseniä, ja heitä varten tarvitaan kipeästi uusia kirkkorakennuksia. Talouden alamäen vuoksi monet uskovat ovat ilman työtä eivätkä pysty tukemaan rakennushankkeita.

Osa vuosineljänneksen viimeisen sapatin uhrilahjasta käytetään viidenkymmenen kirkon ja kappelin rakentamiseen Etelä-Afrikan maaseutualueille. Kysy Jumalalta, miten sinä voit auttaa tässä tärkeässä

hankkeessa.

10. helmikuuta

Enemmän kuin hän pyysikään

Charlotte Ishkanian

“Pastori”, nainen sanoi huolestuneen näköisenä. “Olen huolissani pojastani Joffreyistä. Hän opiskelee teknillisessä korkeakoulussa Kapkaupungissa, ja pelkään hänen joutuneen huonoon seuraan. Voisitko rukoilla hänen puolestaan?” Pastori tunsu Joffreyin. Tietysti hän rukoilisi pojan puolesta.

Harhapoluilla

Joffrey oli vaikeuksissa hengellisesti. Hän oli ystävänsä Marlon kanssa liittynyt kulttiin, jonka jäsenet tutkivat Raamattua poltettuaan ensin marihuanaa, jolla he uskoivat olevan jumalallisia ominaisuuksia. Näin heidän mielensä turtui Pyhän Hengen vaikutukselle.

Eräänä päivänä Joffrey ja Marlo keskustelivat joistakin uskonnollisista kysymyksistä, jotka olivat Joffreyille tuttuja lapsuudesta. Hän otti esiin asiaa käsittelevän kirjan ja antoi sen Marlolle luettavaksi.

Lukiessaan kirjaa Marlo huomasi, että se opetti Raamatusta eri tavalla kuin heidän kulttinsa. Niin hän alkoi esittää Joffreyille kysymyksiä. Vähitellen Marlolle selvisi, että hänellä oli paljon vääriä käsityksiä. Löytäkseen totuuden hän kääntyi Joffreyin puoleen, jota hän piti hengellisenä johtajanaan.

Marlon kysymykset pakottivat Joffreyin etsimään vastauksia. Eräänä iltana noin kuukauden kuluttua siitä, kun Joffreyin äiti oli pyytänyt pastoria rukoilemaan poikansa puolesta, Joffrey soitti pastorille ja kysyi, voisiko hän tulla muutamaksi päiväksi tämän luo tutkimaan Raamattua.

Joffrey viipyi pastorin luona kaksi viikkoa rukoillen ja tutkien Raamattua. Ilman marihuanaa hänen päänsä oli selvä ja avoin Pyhän Hengen vaikutukselle. Palatessaan kotiin hän oli uusi ihminen. Hän meni ystävänsä luo ja sanoi, että heidän pitäisi heti erota kultista. Marlo tunsu syvää helpotusta ja lupasi mennä Joffreyin kanssa kirkkoon sillä viikolla.

Ketjureaktio

Joffreyin äiti pani merkille pojassaan tapahtuneen muutoksen. Hän ylisti Jumalaa siitä, että tämä oli vastannut hänen rukoukseensa niin nopeasti!

Kirkossa Marlo tapasi ihmisiä, jotka kohtelivat häntä rakastavasti kuin perheenjäsentä. Marlo tajusi olevansa oikealla tiellä ja halusi innokkaasti kertoa totuudesta muille. Hän kutsui serkkunsa Jasonin sekä veljensä Enricon, Francon ja Johnin kirkkoon. He kaikki tulivat ja olivat iloisia siitä, että Marlo oli eronnut kultista ja lopettanut huumeiden käytön.

Kirkossa aloitettiin evankelioimiskokoukset, ja Marlon veljet ja serkku osallistuivat niihin. Osa uusista totuuksista tuntui heistä ymmärrettäviltä, osa ei. Enrico oli kotiseurakunnassaan oppinut, että katolinen kirkko oli siirtänyt sapatin lauantailta sunnuntaille, joten kun pastori puhui sapatin muuttamisesta, hän ymmärsi asian heti. Marlon nuorin veli John ei kuitenkaan käsittänyt, miksi yksi päivä oli parempi kuin toinen.

Jason ei käynyt kokouksissa säännöllisesti. Marlo vei serkulleen monisteet pastorin saarnoista ja kertoi uudelleen, miten Jumala oli pelastanut hänet kultin pauloista. Hän kertoi Jasonille sapatista ja kasteesta ja muista totuuksista. Jason tunsu Raamattua tarpeeksi ymmärtääkseen, että Marlo puhui totta, ja lupasi tulla seuraavaan kokoukseen.

Mitä on tekeillä?

Marlon äiti ei käsittänyt, mitä hänen pojilleen oli tapahtumassa. Hän oli rukoillut, että he lopettaisivat tupakoinnin ja juopottelun, mutta hän ei ollut avistanutkaan, miten voimakkaasti hänen rukouksensa vaikuttaisivat heidän hengelliseen elämäänsä. Ilmapiiiri kotona kiristyi Enricon esittäessä vanhemmilleen vakavia kysymyksiä: Miksi te polvistutte kuvapatsaiden eteen rukoilemaan? Miksi isoäiti koskettaa Jeesuksen kuvaa ennen nukkumaanmenoa? Kun vanhemmat antoivat vältteleviä vastauksia, Enrico arveli, että he eivät olleet vielä kypsiä ymmärtämään.

Kokoussarjan lähestyessä loppuaan Joffrey, Marlo, Enrico ja Jason alkoivat valmistautua kasteelle. Pian myös Franco ja John tekivät ratkaisunsa. Jasonilla ja Johnilla oli vielä yksi ongelma. He halusivat päästä eroon tatuoinneista, jotka he olivat ottaneet erään jengin jäseninä. Molemmat päättivät poistaa tatuoinnit polttamalla ihon, mikä oli tuskallinen toimenpide. Mutta he kestivät kivun, koska he halusivat aloittaa uuden elämän puhtaina sisäisesti ja ulkonaisesti. Kaikki kuusi poikaa kastettiin joulukuussa 1999.

Joffrey on kertonut uskostaan niille, jotka hänen vaikutuksestaan liittyivät kultin jäseniksi. Hän sanoo: “Olen saanut aikaan paljon vahinkoa. Nyt minun täytyy voittaa heidät Jumalan puolelle.” Muutamat hänen ystävästään ovat kuunnelleet häntä, toiset taas eivät ole.

Veljesten äiti ja isoäiti ovat alkaneet kysellä sapatista ja muista Raamatun totuuksista. Pojat vastailevat heidän kysymyksiinsä innokkaasti ja rukoilevat, että perhe voisi yhdistyä Kristuksessa.

Joffrey'n äiti on vieläkin hämmästynyt siitä, että Jumala teki monin verroin enemmän kuin hän osasi pyytää tai edes ajatella.

17. helmikuuta

Mateumon usko

Charlotte Ishkanian

Jeesus sanoi: "En minä ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan." Näiden sanojen merkitys selvisi minulle vasta sitten, kun aloin todella uskoa häneen.

Perheeni oli vuosien ajan käynyt eräässä kristillisessä kirkossa. Sitten eräänä päivänä, kun olin pihalla pesemässä astioita, muuan nainen tuli tapaamaan anoppiani. Kuulin, mistä he puhuivat, ja mielenkiintoni heräsi, kun vieras, jonka nimi oli Hope, alkoi lukea Raamattua. Päätin nopeasti työni ja menin sisään kuuntelemaan. Hope alkoi käydä meillä säännöllisesti pitämässä raamatuntutkisteluja. Lopulta anoppiini kyllästyi, mutta minä halusin jatkaa.

Tiesin, että Hope oli adventisti, mutta en tiennyt heistä juuri muuta kuin että heillä oli sairaala monen kilometrin päässä kotipaikaltani.

Tutkittuani puoli vuotta Raamattua Hopen kanssa aloin käydä adventtikirkossa. Mieheni ei vastustellut, joten otin lapset mukaan.

Kuoleman seremonia

Sitten appeni kuoli. Tapojemme mukaan lesken täytyy pitää suruvaatteita tiettyyn seremoniaan asti. Tuossa seremoniassa uhrataan eläimiä esi-isille. Uskotaan, että jos joku jää pois seremoniasta, tapahtuu jotakin pahaa. Kieltäydyin osallistumasta seremoniaan ja selitin miehelleni, että esi-isien palvominen oli vastoin Jumalan lakia.

Äitinsä painostamana mieheni yritti taivutella minut perumaan päätökseni. Kun en antanut periksi, mieheni käski minua poistumaan kotoa ja viemään lapset mukanani. Kieltäydyin. Sanoin, että Jumala oli yhdistänyt meidät mieheksi ja vaimoksi, eikä meillä ollut lupa purkaa avioliittoamme.

Myöhemmin palatessani torilta huomasin, että mieheni oli lukinnut minut ja lapset ulos. Vein lapset Hopen taloon ja kerroin hänelle mitä oli tapahtunut. Hopen aviomies ja pastori menivät tapaamaan miestäni ja hieromaan sovintoa. He puhuivat hänelle neljä tuntia, ja vasta sitten mieheni suostui päästämään meidät takaisin kotiin. Mutta hän oli yhä vihainen. Kun menin ulos polttamaan roskia, löysin Raamattuni tuhkakasan päältä kotimme ulkopuolelta. Sydäntäni kouraisi, mutta päätin olla sanomatta mitään. Ilmapääni oli kireä, ja olin päättänyt jäädä.

Kaste

Seurakunta oli pystyttänyt kotimme lähelle teltan evankelioimiskokouksia varten. Kokoussarjan lopussa päätin mennä kasteelle. Tiesin, että mieheni ei pitäisi siitä, mutta halusin olla uskollinen ja seurata Jeesusta. Ajattelin mielessäni: "Jos minun täytyy kuolla, haluan kuolla Jeesuksen omana." Kävelin joelle kastetilaisuuteen, mutta en tiennyt, että myös mieheni oli siellä. Kun minut kastettiin, näin hänen seisovan rannalla ihmisten joukossa. Tiesin, että hän oli vihainen. Hän ei kuitenkaan sanonut mitään.

Olin ompeluseurassa Hopen luona, kun huomasin unohtaneeni jotakin kotiin. Jätin nuorimman lapseni Hopen luo ja lähdin hakemaan tavaraani. Miehelläni ei ollut mitään sitä vastaan, että opettelini ompelemaan, mutta kun hän näki minun tulevan kotiin ilman vauvaa, hän kysyi, missä lapsi oli. Kerroin jättäneeni sen Hopen luo. Mieheni ei näyttänyt tyytyväiseltä, ja minä kiiruhdin takaisin Hopen luo.

Pahoinpitely

Kun palasin myöhemmin kotiin, ovi oli lukossa ja mieheni odotti ulkopuolella. Minulla ei ollut avainta, joten pyysin häntä avaamaan oven. Kannoin pääni päällä raskasta vesiruukkuja, ja mieheni käski minua laskemaan sen alas.

Ennen kuin sain lasketuksi ruukun maahan, mieheni alkoi lyödä minua. Huusin häntä lopettamaan, ja paikalle alkoi kokoontua ihmisiä katsomaan, mitä oli tekeillä. Kun mieheni näki heidät, hän lopetti ja päästi minut sisään.

Muutaman minuutin kuluttua ovele ilmestyi nainen kassi kädessä. Ilmeisesti mieheni oli aikonut lähettää minut pois tavaroineni. Nähdessään minut nainen alkoi syyttää minua mieheni epäkunnioittavasta kohtelusta ja sanoi, että minun pitäisi lähteä talosta.

"Minä rakastan miestäni", sanoin naiselle. "Olen tottelematon ainoastaan silloin, kun hän käskee minua rikkomaan Jumalan lakia. Mikään tai kukaan ei pysty erottamaan minua Jeesuksesta, ei edes mieheni."

Nainen väitti minua itsepäiseksi, ja minä käskin häntä poistumaan kodistani. Mutta hän kieltäytyi ja sanoi talon kuuluvan miehelleni, ei minulle. Hän nosti kätensä ja läimäytti minua kasvoihin. Kun yritin puolustautua, nainen puri minua! Sitten hän kääntyi ja juoksi kotiinsa.

Mieheni oli tullut sisään välikohtauksen aikana, ja myös hän alkoi moittia minua. Päätäni ja poskeani särki, ja silmäni oli turvoksissa mieheni iskusta. Halusin mennä Hopen luo miettimään tilannetta rauhassa, mutta mieheni ei antanut lupaa.

Luulen, että lyönneistä saamani ruhjeet pelästyttivät mieheni, sillä välikohtauksen jälkeen olen saanut olla rauhassa. Jumala toimii perheemme hyväksi, ja mieheni antaa minun käydä kirkossa lasten kanssa. Toivon, että eräänä päivänä hän liittyy seuraamme.

24. helmikuuta

Etsintä päättyy

Nelson ja Femida Muthusamy

Nelson: Olin hindu ja vaimoni oli muslimi, kun tapasimme. Kun menimme naimisiin, vaimostani tuli hindu. Hänellä ei ollut helppoa, sillä hänen perheensä vastusti avioliittoamme ja uskonnon vaihtoa. Minä palvoin äiti Lutchmeeta, hindujumalataria.

Femida: Hindulaisuus hämmensi minua. Islamilaiset palvovat vain yhtä jumalaa, Allahia, kun taas hindulaisuudessa on paljon jumalia.

Tiettyinä päivinä kerran vuodessa hindulaiset menevät temppeliin uhraamaan jumalalleen hedelmiä, maitoa tai suitsuketta. He kiertävät temppelin seitsemän kertaa kantaen uhrilahjansa, menevät sitten sisään ja jättävät uhrilahjansa jumalan patsaan eteen.

Nelson: Näin usein temppelin pappien uhraavan vuohia ja kanoja ja juovan niiden verta. Lisäksi he joivat alkoholia ja tupakoivat. Aloin puolustella sillä omaa alkoholinkäyttöäni ja tupakointiani.

Sitten eräänä päivänä kuulin joidenkin kristittyjen puhuvan Jeesuksesta, Jumalan Pojasta. Ajattelin, että jos Jeesus on Jumalan Poika, äiti Lutchmeen täytyy olla hänen äitinsä. Niin aloin äiti Lutchmeen lisäksi rukoilla Jeesusta.

Eräs työtoverini kysyi, halusinko kuulla lisää Jumalasta ja Raamatusta. Suostuin, ja puhuimme pitkään Jeesuksesta. Työtoverini pyysi minut mukaansa kirkkoon sunnuntaina, ja lupasin mennä. Femida suostui lähtemään mukaan minun mielikseni.

Tämä kirkko oli kaukana kodistamme, joten etsimme lähempänä olevan kirkon ja aloimme käydä siellä. Liityimme seurakuntaan ja meistä tuli aktiivisia jäseniä. Mutta kun tutkin Raamattua, minusta alkoi tuntua, että jokin oli tuossa kirkossa vialla.

Femida: Aluksi kristinusko ei kiinnostanut minua, mutta kun mieheni halusi liittyä seurakuntaan, suostuin. Sitten Nelson alkoi jäädä pois jumalanpalveluksista. En tiennyt, mistä kenkä puristi.

Sitten eräänä päivänä Nelson tuli kotiin töistä ja halusi keskustella uskonnosta -- uudesta uskonnosta. Minua eivät uudet uskonnot enää kiinnostaneet. Mutta Nelson oli todella innoissaan. Hän oli tutkinut Raamattua Ray-nimisen työtoverinsa kanssa. Mutta minä en ollut kiinnostunut. Olin tyytyväinen kirkkoomme.

Nelson: Kun huomasin, että kirkkomme ei noudattanut kaikessa Raamatun opetusta, menetin mielenrauhani. Olin toiminut pyhäkoulun opettajana, mutta enää en halunnut opettaa harhaoppeja. Kun pastori kysyi, mitä harhaoppeja tarkoitin, luetteloin muutamia. Ja kun mainitsin sapatin, pastori sanoi, että adventistit, jotka opettivat sapatia, olivat väärässä.

Pyysin Rayta todistamaan sapatin aitouden, ja kun hän teki sen Raamatulla, vakuutuin, että adventistit olivat oikeassa. Ray kutsui minut evankelioimiskokouksiin, ja minä menin, mutta vaimoni kieltäytyi lähtemästä mukaan.

Femida: En halunnut mennä kokouksiin. En pitänyt siitä, että Ray vei mieheni illaksi pois perheen parista. Kieltäydyin, koska toivoin Nelsonin jäävän kotiin, mutta hän ei jäänyt. Olin kovin pahoillani.

Nelson: En pakottanut Femidaa kuuntelemaan, mitä olin oppinut, mutta rukoilin hänen puolestaan. Koska adventismi kiinnosti minua kovasti, olin paljon poissa kotoa, eikä se parantanut perhe-elämäämme.

Femida: Kun toinen lapsemme syntyi, asenteeni muuttui. Halusin, että uskonto yhdistäisi perheemme. Nelson kävi adventtikirkossa, ja minä kävin sunnuntaikirkossa.

Halusin, että lapsemme siunattaisiin minun kirkossani, mutta Nelson halusi, että adventistipastori suorittaisi siunauksen. Pastorini sanoi, että jos perheemme ei yhdistyisi hengellisesti, Jumala voisi ottaa lapsen meiltä pois. En pitänyt hänen huomautuksestaan. Aloin kysellä Nelsonin uskonnosta. Hän sanoi ymmärtävänsä, miksi en halunnut tulla hänen kirkkoonsa, mutta pyysi minua käymään edes yhdessä kokouksessa.

Eräänä sapattina päätin sitten lähteä kirkkoon Nelsonin kanssa. Ihmiset olivat kovin ystävällisiä, ja pidin kovasti heidän tavastaan opettaa Raamattua. Palasin kotiin onnellisempänä kuin kuukausiin. Päätin jatkaa kirkossakäyntiä.

Nelson: Huomasin heti, että käynti adventtikirkossa oli muuttanut vaimoni. Arvelin, että se johtui ihmisten ystävällisyydestä. Hän oli onnellisempi ja halukkaampi kuulemaan Jumalasta. Toin hänelle videonauhat evankelioimiskokouksista, niin että hän voisi oppia koko totuuden.

Femida: Nauhoista oli paljon apua, mutta ratkaisevinta oli mieheni rakastava asenne. Aikaisemmin olimme riidelleet vähän päästä, mutta kun Nelson alkoi käydä adventtikirkossa, hän ei enää halunnut riidellä. Kun yritin aloittaa väittelyn, hän ryhtyi lukemaan Raamattua tai lähti kävelylle.

Kävin säännöllisesti adventtikirkossa. Kun pastori alkoi puhua miehelleni kasteesta, päätin, että meidän pitäisi mennä kasteelle yhdessä. Aloin tutkia Raamattua hänen kanssaan, ja muutamia viikkoja sitten meidät kastettiin.

Etsintämme on nyt ohi. Olemme yksimielisiä, olemme onnellisia, olemme adventisteja.

3. maaliskuuta

Palava usko

Selby Nxumalo

Selby Nxumalo kuvitteli tietävänsä paljon Jumalasta ja Raamatusta. Kun hänen ystävänsä tarjosi hänelle raamatuntutkisteluja, hän suostui mielellään voidakseen oikaista ystävänsä väärät käsitykset. Tutkistelujen aikana hänelle kuitenkin selvisi, ettei hän tuntenut Jumalaa lainkaan.

Selbyn ystävä oli adventisti, joten Selby kyseli sapatista saadakseen miehen ansaan. Mies vastasi kysymyksiin lukemalla kertomukset ristiinnaulitsemisesta ja ylösnousemuksesta. Selbylle valkeni, että sapatti oli ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemuksen välinen päivä, ei ylösnousemuspäivä. Mutta ennen kuin hän myöntäisi tappionsa, hän halusi kysyä sedältään sapatista ja sunnuntaista. Hänen setänsä, joka oli pappi, vakuutti, että lauantai oli sapatti ja että katolinen kirkko oli vaihtanut lepopäivän sunnuntaille. Setä sanoi, että Selby voisi aivan hyvin kääntyä adventistiksi.

“Entä sinä?” Selby kysyi. “Etkö sinä halua seurata totuutta?”

Pappi vastasi: “Adventistit eivät pysty maksamaan minulle yhtä hyvää palkkaa kuin katolinen kirkko.”

“Mutta entä ikuinen elämäsi?” Selby kysyi.

“Se on minun asiani”, setä vastasi.

Sapattiongelmia

Selby halusi tulla kasteelle, mutta sapatti aiheutti ongelmia. Työnantaja lupasi hänelle kaksi sapattia vapaaksi kuukaudessa, mutta se ei riittänyt.

Selby osoitti esimiehilleen Raamatusta, että sapatti oli Jumalan asettama lepopäivä. Hän tarjoutui työskentelemään sunnuntaisin sapatin asemesta, mutta työnantaja ei suostunut. Selby jätti eronpyyntönsä, mutta työnantaja kieltäytyi hyväksymästä sitä.

Lopulta Selby meni erään uskonveljen luo ja pyysi tätä auttamaan uuden työpaikan löytämisessä. Muutaman päivän kuluttua Selby saikin työn, jossa sapatit olivat vapaita ja josta maksettiin paljon parempaa palkkaa kuin hänen entisestä työstään. Kymmenen kuukautta kääntymyksensä jälkeen Selby kastettiin.

Vaikka sapattiongelmien olivat lykänneet Selbyn kastetta, ne eivät olleet estäneet häntä todistamasta uskostaan. Selby pyysi eräältä seurakunnan jäseneltä ohjausta raamatuntutkistelujen järjestämisessä, ja sitten hän ryhtyi levittämään evankeliumia ystäväpiiriinsä. Eräs hänen oppilaistaan pyysi häntä viemään kymmenykset kirkkoon puolestaan. Selby teki niin, kunnes mies ryhtyi itse käymään kirkossa. Selby oli iloinen mutta samalla hieman nolo, kun mies perheineen kastettiin ennen häntä.

Raamatuntutkistelua kapakassa

Selbyn hengellinen into herätti erään baarinomistajan huomion. Kun Selby meni ensimmäisen kerran pitämään miehelle raamatuntutkistelua, baarissa oli joukko ihmisiä juomassa. Mutta kun raamatuntutkistelu alkoi, omistaja käski asiakkaitaan olemaan hiljaa.

Kerran, kun Selby ei päässyt tulemaan, baarinomistaja soitti ja kysyi: "Miksi et tullut? Me odotimme sinua." Sitten hän kertoi, että joukko asiakkaita oli tullut kuuntelemaan raamatuntutkistelua ja että nämä olivat pettyneet, kun Selby ei ollutkaan tullut. Kun Selby seuraavan kerran tuli kapakkaan, paikalla oli paljon ihmisiä, jotka odottivat häntä innokkaasti ja selvin päin. Raamatuntutkistelun jälkeen baarinomistaja ilmoitti asiakkailleen: "Olen päättänyt sulkea baarin ja antaa elämäni Jumalalle."

Mies piti sanansa, sulki baarin ja tuli kirkkoon seuraavana sapattina. Selby esitteli hänet pastorille, joka kutsui hänet eteen. Selbyn työn tuloksena kastettiin 24 ihmistä, ennen kuin hän itse tuli kasteelle. Entinen baarinomistajakin toi seurakuntaan omia käännyttäisiään.

Palava usko

Selbyä pyydettiin pitämään evankelioimiskokouksia pienessä, kahdenkymmenen kilometrin päässä sijaitsevassa seurakunnassa. Koska hänellä ei ollut autoa, hän joutui kulkemaan kirkolle peukalokyydillä joka ilta. Kokoussarjan puolivälissä hän sairastui ja joutui kuudeksi viikoksi sairaalaan. Toivuttuaan hän kävi tapaamassa kaikkia kiinnostuneita ja kutsui heidät uudelleen kokouksiin. Kokoussarjan lopussa melkein kaikki kuulijat antoivat elämänsä Jumalalle. Seurakunnan jäsenmäärä kasvoi kolmestatoista sataankuuteenkymmenekahdeksaan.

Eräs toinen pieni seurakunta pyysi hänen apuaan. Selby aloitti pitämällä rukouskokouksia erään jäsenen kotona. Hän pyysi ihmisiä kutsumaan kokouksiin naapureitaan. Kuudessa viikossa seitsemän ihmistä antoi elämänsä Jumalalle.

Selby ryhtyi kouluttamaan nuoria ottamalla heidät apulaisikseen. Tämän ohjelman ansiosta seurakunta kasvoi nopeasti. Kun jäsenmäärä oli kasvanut sataanviiteenkymmeneen, Selby päätti, että oli aika siirtyä alueelle, jossa ei ollut lainkaan adventisteja.

"Rakastan tätä työtä"

Selby pyysi erästä henkilöä esittelemään hänet jollekulle ystävälleen uudessa kaupungissa. Kun he saapuivat ystävän luo, Selby sai kuulla, että tämän vaimo oli sairastanut neljä vuotta ja oli osittain halvaantunut. Selby polvistui rukoilemaan naisen puolesta.

Kun hän palasi seuraavalla viikolla perheen luo, nainen oli täysin terve ja halusi osallistua raamatuntutkisteluun. Perhe kutsui mukaan ystäviä, jotka ällistyivät nähdessään, että nainen oli yhtäkkiä parantunut. Nyt tuossa kaupungissa on 42-jäseninen seurakunta, joka kokoontuu vuokratuissa luokkahuoneissa.

"Minä rakastan tätä työtä", Selby sanoo hymyillen. "Jumala on todella hyvä. Ylistys ja kunnia hänelle!"

10. maaliskuuta

Adventistinaiset menevät vankilaan

Ivy Petersen ja Charlotte Ishkanian

Pieni ryhmä adventistinaisia Johannesburgissa halusi ryhtyä työskentelemään naisvankien hyväksi. Useimmilla heistä ei ollut koulutusta evankelioinnissa, mutta he havaitsivat omaavansa juuri sellaisia taitoja, joita naisvangit tarvitsivat. He ryhtyivät opettamaan näille ompelua, kudontaa ja muita kotitaloustaitoja.

Adventistinaiset yllättyivät havaitessaan, että yli kaksikymmentäviisi alle nelivuotiaasta lasta asui vankilassa äitiensä kanssa. Elämä vankilassa on ankeaa, eikä lapsilla ole tilaisuutta nauttia normaalia lapsuudesta. Naiset halusivat auttaa näitä lapsia, ja vankilanjohtaja antoi heille luvan aloittaa työn.

Denise Newton, Transvaalin piirikunnan naistentyön johtaja, pyysi muutamia teini-ikäisiä tyttöjä suunnittelemaan ohjelman lasten auttamiseksi. Tytöt innostuivat ja laativat pyhäkoulun ohjelman. Joka viikko he menevät kaltereiden taakse opettamaan pienokaisille lauluja rakkaudesta ja toivosta ja auringonpaisteesta sekä kertomaan Jumalasta ja Jeesuksesta. Lapset rakastavat näitä tilaisuuksia.

Vankila järjesti lapsille retken kaupungin eläintarhaan. Jokaisella heistä oli teini-ikäinen tai aikuinen seuralainen. Kaikki oletivat, että lapset nauttivat seikkailusta. Pian he kuitenkin huomasivat, että lapset, jotka eivät tunteneet muuta maailmaa kuin vankilan, pelkäsivät isoja eläimiä.

Joulujuhla onnistui paremmin. Tytöt pysyivät muutamia varhaisnuoria esittämään lapsille ja näiden äideille joulukuvaelman. Vankilanjohtaja seurasi esitystä ja auttoi jälkepäin makeisten ja lahjojen jakamisessa lapsille. Pyhäkoulutyötä on nyt tehty kaksi vuotta, ja nuorten ja lasten välille on kehittynyt läheinen suhde.

Sekä vangit että heidän auttajansa ovat saaneet siunauksia tästä ohjelmasta. Vaikka adventistien oli luvattava, että he eivät opeta elämäntaidon tunteilla kirkkomme oppeja, vangit panivat merkille heidän erilaisuutensa ja pysyivät, että sisaremmes saivat pitää heille säännöllisiä jumalanpalveluksia.

Työ vankilassa laajenee jatkuvasti. Monet vangeista kärsivät vakavista sairauksista, esimerkiksi aidsista, eikä vankila pidä heistä huolta. Adventistinaiset ovat järjestäneet heille hoitoa sekä neuvontaa terveistä

elämäntavoista ja aidsin uhkan torjumisesta. Vapautuvia vankeja valmennetaan sopeutumaan yhteiskuntaan.

Vivienne

Eräät naiset työskentelevät vankien hyväksi yksinään.

Vivienne Sampson heräsi sairaalan teho-osastolla. Hän oli vakavasti sairas ja ajatteli, että saattaisi kuolla. Mutta Jumala sanoi, että hän ei kuolisi, koska häntä odotti työ vankilassa. Vivienne yllättyi Jumalan suorasta kutsusta työhön, jota hän ei ollut koskaan tehnyt, mutta lupasi aloittaa vankilakäynnit niin pian kuin mahdollista ja pyysi Jumalaa avaamaan ovet.

Vivienne siirrettiin toiseen huoneeseen. Hänen uusi huonetoverinsa työskenteli vartijana naisten vankilassa. Vartija neuvoi, että Viviennen kannattaisi tarjoutua opettamaan vangeille jotakin hyödyllistä taitoa.

“Luuletko, että voisin opettaa heitä ompelamaan?” Vivienne kysyi. Vartija rohkaisi häntä yrittämään.

Toivuttuaan Vivienne meni lähimpään naisten vankilaan ja tarjoutui opettamaan ompelua ja käsitöitä. Hän sai luvan tuntien pitoon. “Voit myös lukea naisille Raamattua ja rukoilla heidän kanssaan”, vankilanjohtaja sanoi, “mutta oppikysymysten käsittely on kiellettyä.”

Viviennen tunnit tulivat melkoisen suosituiksi. Ne aloitettiin aina rukouksella ja Raamatun lukemisella.

Yksi hänen oppilaistaan oli 19-vuotias Angela, joka oli tuomittu elinkautiseen äitinsä tappamisesta. Angela kysyi, mihin kirkkoon Vivienne kuului. Vivienne sanoi, ettei hänellä ollut lupa puhua opeista mutta että hän kävi kirkossa lauantaisin. Angela kertoi saaneensa erittäin mielenkiintoisen kirjan nimeltä *Suuri taistelu*. Mahtoiko Vivienne kuulua siinä mainittuun kirkkoon? Vivienne vastasi kuuluvansa, ja hän sai luvan tutkia Raamattua Angelan kanssa. Lopulta Angela pyysi päästä kasteelle.

Angela on yhä vankilassa, mutta hänen elämänsä suunta on muuttunut. Hän haluaa kaikkien tietävän, että hän kuuluu nyt Jumalalle. Angelan lisäksi monen muun naisen elämä on muuttunut vankilatyön seurauksena.

Shona

Myös Shona Allie tekee työtä vankiloissa. Hänen poikansa oli joutunut huonoon seuraan, ja usein Shona etsi häntä öisiltä kaduilta. Hänellä oli Raamattu mukanaan, ja kun hän kohtasi nuorisojengejä, hän pysähtyi juttelemaan. Usein joku kysyi häneltä: “Etkö pelkää, että me hyökkäämme kimppuusi?”

“En”, Shona vastasi. “Kerron teille miksi.” Sitten hän pyysi poikia istuutumaan maahan ja alkoi lukea heille Raamattua. Yksikään jengiläinen ei koskaan tehnyt hänelle mitään.

Toiset äidit kuulivat, mitä hän teki, ja pyysivät häntä auttamaan omien poikiensa etsinnässä. Shona alkoi etsiä heitä kaduilta ja vieläpä vankiloista. Löydettyään jonkun hän kysyi, voisiko hän rukoilla pojan kanssa tämän äidin puolesta. Lopulta Shona meni mukaan vankilatyöhön.

Vieraillessaan vankiloissa hän näki usein, miten huonosti vankeja kohdeltiin. Pelotta hän lähestyi vankilanjohtajia ja vaati heitä oikaisemaan vääryydet. Hän käyttää paljon aikaa kuolemaan tuomittujen neuvomiseen. Aina hän haluaa johtaa heidät takaisin Jumalan ja äitiensä luo.

Yksinään tai pienissä ryhmissä miehet ja naiset kaikkialla Etelä-Afrikan unionissa työskentelevät niiden hyväksi, jotka ovat epäonnistuneet elämässään. Omalla esimerkillään he näyttävät, että Jeesus on vastaus kaikkiin ongelmiin. Hän voi puhdistaa likaisimmankin sydämen.

17. maaliskuuta

Suloinen sanoma

Heather Tredoux

Claude September käveli Kirjeellisen raamattuopiston toimistoon päättäväinen ilme kasvoillaan. Hän istuutui tuolin reunalle. Hänellä oli selvästi jotakin mielessään. Lopetettuaan puhelinkeskustelunsa hänen edessään oleva nainen kääntyi katsomaan häntä ja kysyi, miten voisi auttaa.

“Olen istunut kirkossa sapatista toiseen”, Claude aloitti. “Olen saanut tarpeekseni istumisesta. Haluan toimia Jumalan hyväksi. Haluan mennä jonnekin, missä ei ole adventisteja, ja kertoa siellä ihmisille Jumalan rakkaudesta.”

Tarjolla olevista alueista Claude valitsi Swellendamin pikkukaupungin, joka sijaitsi parin tunnin matkan päässä Kapkaupungista itään. Hän oli käynyt siellä aikaisemmin ja piti paikasta. Se sijaitsi vuorten ja meren välissä. Ja mikä parasta, alueella oli neljätoista Kirjeellisen raamattuopiston oppilasta.

Niin Claude alkoi käydä Swellendamissa kerran kuussa omalla kustannuksellaan. Hän kävi tapaamassa Kirjeellisen raamattuopiston oppilaita ja perusti raamatuntutkisteluryhmän, joka kokoontui paikallisen koulun luokkahuoneessa.

Hedelmällinen työkenttä

Työn laajetessa Claudesta tuntui, että yksi päivä kuukaudessa ei riittänyt. Hän osti halvan maapalstan ja vei sinne asuntovaunun. Nyt hän pystyi viettämään kaupungissa koko viikonlopun, ja myös hänen perheensä pääsi mukaan.

Claude löysi lisää Kirjeellisen raamattuopiston oppilaita läheisestä Sour Brookin kaupungista. Perinteisellä protestanttisella uskolla on kaupungissa vankka jalansija, mutta Claudelle selvisi, että kaupungin leipuri ja pariskunta, joka omisti kaupungin ainoan ravintolan, kävivät Kirjeellistä raamattuopistoa. Kaikki kolme pyysivät päästä kasteelle.

Vuoden kuluttua siitä, kun Claude aloitti työnsä, Swellendamista ja Sour Brookista kastettiin viisi ihmistä. Nyt leipomo ja ravintola – – kaupungin ainoat isot liikeyritykset – – ovat sapattina kiinni.

Siunauksia leipomossa

Jo ennen kuin Elise meni kasteelle, hänen leipomonsa oli taloudellisissa vaikeuksissa. Claude, jolla oli kokemusta liikeasioissa, päätti auttaa. Hän hankki Elisen leiville uusia jälleenmyyjä ja hän itse suorittaa jakelua kierrellessään alueen pikkukaupungeissa. Herra on siunannut, ja leipomo menestyy.

Muutamat leipomon asiakkaista ovat pyytäneet Claudea toimittamaan leipää lauantaisin. Näin Claude on saanut tilaisuuden selittää, miksi leipuri ja hän eivät työskentele lauantaisin. Monet asiakkaat ovat pyytäneet raamatuntutkistelua, ja seitsemän henkilöä on alkanut käydä jumalanpalveluksissa Sour Brookissa.

Varjelusta vaaroissa

Jokin aika sitten alueella raivosi raju pensaikkopalo. Vaikka Clauden asuntovaunu oli vaarassa, hän lähti auttamaan palomiehiä ja vapaaehtoisia sammutustyössä. Nopeasti leviävä tuli eteni muutaman metrin päähän hänen asuntovaunustaan. Sitten tuuli muutti ihmeellisesti suuntaa ja pakotti tulen takaisin ylös kukkulan rinnettä, jossa se sammui itsestään. Claude taisteli tulta vastaan muualla Jumalan varjellessa hänen omaisuuttaan.

Jokin aika sitten Sour Brookin lähellä järjestettiin kastetilaisuus. Kaksi pastoria ja kastettavat astuivat jokeen, joka virtasi niin vuolaana, että ikääntyneet pastorit tempautuivat virtaan, ja kaste-ehdokkaat joutuivat pelastamaan heidät.

Claude muistelee huvittuneena, miten hän kyllästyi istumaan kirkossa ja päätti tulla Sourbrookiin levittämään evankeliumia. Jumala on siunannut häntä monin tavoin ja johtanut hänet parempaa elämää etsivien sielujen luo.

Sourbrookin ja ympäröivän alueen uskovat kokoontuvat yhä ravintolassa, mutta he suunnittelevat oman pienen kirkon rakentamista. Seurakunnat eri puolilla Etelä-Afrikan maaseutua ponnistelevat jumalanpalveluspaikkojen rakentamiseksi, mutta korkean työttömyyden ja talouden taantumisen vuoksi yksinkertainen kappelikin on monien saavuttamattomissa. Tämän vuosineljänneksen viimeisen sapatin uhrilahjan avulla nämä maaseutuseurakunnat pystyvät hankkimaan vaatimattomia kappeleita, joihin he voivat kokoontua ja kutsua muitakin palvelemaan Jumalaa.

24. maaliskuuta

Siunauksia kalterien takana

Kush Hlakuva

Puhelimen pirinä rikkoi illan hiljaisuuden Kuhs nosti kuulokkeen ja kuunteli, kun tuttu nainen meni suoraan asiaan.

“Olen käynyt kaupungin vankilassa myymässä kirjoja”, nainen sanoi. “Vankilanjohtaja pyysi minua hankkimaan jonkun työskentelemään vankien hyväksi. Kiinnostaako asia sinua?”

Laaja-alaista työtä

Kush oli äskettäin siirtynyt eläkkeelle, ja hän lupasi käydä vankilanjohtajan juttusilla. Johtaja pyysi häntä pitämään kerran viikossa rukouskokouksen henkilökunnalle. Kuukauden kuluttua hän aloitti työn myös vankien parissa.

Joulun aikana vankilassa ei käynyt muita hengellisen työn tekijöitä, joten Kushia pyydettiin pitämään myös sunnuntain jumalanpalvelukset.

Kush havaitsi, että monilta nuorilta lainrikkojilta puuttui motivaatio. Vankila järjestää heille mahdollisuuden lukion tai ammattikoulun käymiseen, mutta se kiinnostaa vain harvoja. Kush yritti saada vangit ymmärtämään koulutuksen merkityksen.

Mielenkiinnon lisääntyessä Kush alkoi pitää raamatuntutkistelua ryhmille. Lisäksi monet tarvitsivat henkilökohtaista neuvontaa ja rukousta, ja työtä oli paljon. Onneksi Kush sai avukseen toisen

adventistimaallikon.

Runsas sato

Vajaan vuoden kuluttua siitä, kun Kush oli kutsuttu vankilatyöhön, kahdeksankymmentäkaksi vankia oli valmiina kasteelle. Vankilanjohtajan luvalla piirikunta toimitti paikalle kannettavan kastealtaan. Mikä ilon päivä se olikaan! Vangeissa tapahtunut muutos todisti uudesta elämästä Kristuksessa. Tutkisteluryhmiin liittyi uusia jäseniä, ja pian kuusikymmentä muuta vankia oli valmiina kasteelle.

Soga

Eräänä päivänä Kush kierteli selleissä kutsumassa vankeja keskiviikkoamun rukouspiiriin. Paatuneiden rikollisten osastolla oli Soga-niminen rettelöitsijänä tunnettu vanki. Hän sai luvan lähteä sellistään rukouskokoukseen. Ensimmäisellä kerralla hän istui huoneen takaosassa ylimielisen näköisenä ja esitti halventavia huomautuksia. Kaikesta näki, että hän oli paikalla ainoastaan siksi, että pääsi siten hetkeksi pois sellistään.

Mutta vähitellen Sogan asenne muuttui. Hän alkoi kuunnella tarkkaavaisemmin ja esittää yhä syvällisempiä kysymyksiä.

Käydessään tapaamassa Sogaa kahden kesken Kush sai tietää, että vangin asenne oli muuttunut hänen huomattuaan, että häntä kunnioitettiin ihmisenä. Kush alkoi opettaa Sogaa säännöllisesti ja rukoilla hänen kanssaan. Soga ryhtyi opiskelemaan ja osoitti halua parantaa elämänsä. Hän alkoi tutkia Raamattua itsenäisesti ja ilmaisi lopulta halunsa tulla kasteelle. Hänet kastettiin ensimmäisten joukossa.

Nyt Soga työskentelee muiden vankien hyväksi. Hänellä on kolme vuotta jäljellä viidentoista vuoden tuomiosta, ja vapauduttuaan hän haluaa opiskella pastoriksi.

Vapautumisen trauma

Useimmat vangit odottavat vapautumista kiihkeästi, mutta usein se on varsin traumaattinen kokemus. He joutuvat palamaan yhteiskuntaan, joka suhtautuu heihin epäluuloisesti. Kush auttaa vankeja valmistautumaan vapautumiseen. Valitettavasti seurakunnan jäsenet ovat usein haluttomia tukemaan ja auttamaan heitä. Asenteiden muuttaminen vaatii paljon työtä ja rukousta.

Kushin saamasta lyhyestä puhelinsoitosta on kulunut kaksi vuotta, ja nykyään hän käyttää kaiken aikansa vankilatyöhön. Lisää työntekijöitä tarvitaan kipeästi sekä vankilan muurien sisä- että ulkopuolelle.

31.maaliskuuta

“Mikä on vastauksesi?”

1. puhuja: Evankeliointi etenee Etelä-Afrikan unionissa. Uusia jäseniä liittyy kirkkoon viikoittain. Ja uusia seurakuntia syntyy kuukausittain. Siinä olivat hyvät uutiset. Huono uutinen on, että kasvu ylittää jäsentemme taloudelliset mahdollisuudet.

2. puhuja: Talouslama on vaivannut Etelä-Afrikkaa vuosikaudet. Hyvin koulutetuillakin on usein vaikeuksia löytää työtä. Työttömyysprosentti kohoaa paikoin kahdeksaankymmeneen. Tämän seurauksena seurakunnilla ei ole aina varaa rakentaa itselleen edes vaatimatonta kappelia. Jäsenemme joutuvat kokoontumaan puiden tai suojapeitteiden alla, peltihökkeleissä ja autotalleissa.

3. puhuja: Menestys ei kuitenkaan ole kiinni kauniista rakennuksesta vaan uskovien keskinäisestä yhteydestä. Siitä seuraava esimerkki Etelä-Afrikan etelärannikon tuntumasta.

“Yksimielisyyden seurakunta” perustettiin, kun paikkakunnan uskovilla ei ollut varaa matkustaa lähimpään adventtikirkkoon julkisilla kulkuneuvoilla. Aluksi seurakunnan 35 jäsentä kokoontuivat kodeissa. Jäsenmäärän kasvaessa siirryttiin ensin autotalliin ja sitten vuokrattiin luokkahuone paikallisesta koulusta.

Sitten hallitus hääti seurakunnat valtion kouluista, ja adventistit joutuivat taas kokoontumaan autotalliin. Lopulta he löysivät sopivan tontin kirkkoa varten.

Koska rahaa ei ollut kunnon rakennukseen, he rakensivat tilapäisen suojan rautalevyistä. Useimpien mittapuiden mukaan kirkko ei ole kaunis. Seurakunta sen sijaan on täynnä rakkautta ja intoa. Vaikka jäseniä on vain 130, sapatin jumalanpalveluksiin kokoontuu aina noin 350 henkilöä! Heitä eivät vedä sinne kauniit puitteet vaan uskovien keskinäinen yhteys ja rakkaus.

4. puhuja: Miten ratkaisemme kokoontumistilojen puutteen? Pitäisikö meidän pyytää eteläafrikkalaisia keskeyttämään evankeliumin julistus, kunnes heillä on uusille jäsenille kunnon tilat? Ei missään tapauksessa! Kannatellaamme sen sijaan heidän käsiään ja auttakaamme heitä rakentamaan tarvittavat kirkot, niin että työ Etelä-Afrikassa, Namibiassa, Swazimaassa ja Lesothossa voi edistyä!

Yksinkertaiset betonitiilistä tai muista saatavilla olevista materiaaleista rakennetut kappelit palvelisivat

näitä seurakuntia hyvin. Me voimme joko auttaa tai katsella vierestä. Kuusikymmentä prosenttia tänään kerättävästä vuosineljänneksen viimeisen sapatin erikoisuhrilahjasta menee Etelä-Afrikkaan viidenkymmenen kappelin rakentamiseen.

5. puhuja: Eikä siinä kaikki! Neljäkymmentä prosenttia menee erityiseen "Harvinaisten tilaisuuksien" rahastoon. Siihen kerätään varoja yllättävien evankelioimistilaisuuksien varalle.

Mitä me tarkoitamme harvinaisella tilaisuudella? Yllättävää mahdollisuutta aloittaa työ alueella, joka on aikaisemmin ollut kokonaan tai osittain suljettu evankeliumille. Uusia jännittäviä tilaisuuksia ilmaantuu pian, ja kirkon on oltava valmiina kohtaamaan ne.

6. puhuja: Katsokaa ympärillenne. Vaikka Kiina ei ole virallisesti avoin evankeliumille, työ siellä kasvaa nopeasti ruohonjuuritasolla. Kun Kiina avaa ovensa virallisesti, haasteet tulevat olemaan suunnattomia, jos emme jo nyt valmistaudu sijoittamalla varoja evankelioimisrahastoon.

Sitten tulevat 10/40-ikkunan maat, alue, joka ulottuu Luoteis-Afrikasta Lähi-itään ja edelleen Aasiaan 10. ja 40. leveyspiirin välissä. Alueella on 88 maata, joiden väestöstä alle prosentti on kristittyjä. Eräänä päivänä tuo alue avautuu evankeliumille, aivan kuten kommunistinenkin maailma avautui. Meidän on oltava valmiina.

7. puhuja: Myös eräissä Afrikan islamilaisissa maissa näkyy merkkejä avautumisesta evankeliumille. Tsadissa adventisteja on kutsuttu muslimikyliin perustamaan kouluja, klinikoita ja seurakuntia. Miten kauan tämä ovi on avoinna? Tällä hetkellä meillä ei ole rahaa edes vapaaehtoisten lähettämiseen näihin kyliin.